

Museu de l'Assegurada: quinze anys

La Col·lecció d'Art Segle XX donada a la ciutat d'Alacant pel pintor i escultor Eusebi Sempere ha romàs pràcticament paralizada durant quinze anys. La despreocupació del govern municipal n'és la principal causa.

Les condicions del museu són un perill per al fons cultural que alberga.

JUAN CARLOS

L'any 1977, el pintor i escultor Eusebi Sempere donava a la ciutat d'Alacant la seua col·lecció particular d'art del segle XX. Aquesta col·lecció reuneix tendències artístiques tan significatives com l'abstracció lírica i geomètrica, l'art òptic i el constructivisme. Obres de Joan Miró, Víctor Vasarely, Alexander Calder, Giacometti, Gargallo, Julio González, Schoffer, el propi Sempere, Alfaro, Juan Gris, Kandinsky, Millares, Tàpies, Saura, Braque, Chagall i així fins a completar una nòmina de cent dinou artistes i un fons de cent seixanta-tres obres doten aquesta col·lecció d'una singularitat única dins el context museològic de l'estat espanyol.

El fet que l'herència de Sempere esdevinguera pública, obria tota una sèrie d'expectatives culturals i artístiques en la ciutat. Una gestió municipal inexistent ha

convertit el museu en una mena de cementiri artístic lluny de les aspiracions de Sempere.

Ara, i després de nombroses denúncies en premsa —l'última la filtració d'un informe adreçat a l'alcalde José Luís Lassaleta pel director del museu, Segundo García, on es posava en relleu la situació d'abandó que pateix el museu sense pressupost propi i amb clares mancances d'infraestructura mínima—, sembla que les autoritats municipals han recuperat l'interès per aquest patrimoni artístic i cultural.

UNA MICA D'HISTÒRIA

Quan l'any 1977 Sempere fa la seua donació, el govern municipal d'aleshores, dirigit per Ambrosio Luciáñez, antiga UCD, s'encarrega de la reforma i habilitació de l'edifici de l'Assegurada, una construcció del segle XVII situada al centre històric de la ciutat. La

col·lecció s'hi instal·la i Sempere s'encarrega d'ampliar-la amb noves adquisicions, sempre per compte propi o fruit de les donacions d'artistes amics de l'escultor. L'arribada del PSOE al poder municipal eixampla les expectatives. Però és a partir del canvi municipal quan comença la decepció. La falta d'interès, la despreocupació del consistori, fan que el mateix Sempere pense de traslladar la col·lecció.

Una dada que confirma la desídia de l'ajuntament alacantí: quan mor Eusebi Sempere l'any 84 no es convoca el patronat que gestiona la col·lecció, la presidència del qual ocupa l'alcalde, fins a tres anys després. Mentre, el museu roman sense director, pressupost real i òbviament sense gestió. Projectes com l'ampliació de les instal·lacions, ja gestats en la primera època del museu, s'obliden. En aquest sentit la gestió per

part de la regidoria de cultura encapçalada per José Antonio Martínez Bernícola s'ha caracteritzat per una absoluta falta de visió política i cultural.

L'any 89 Segundo García és nomenat director de la Col·lecció Art Segle XX. La falta de recursos econòmics i humans fan que formule una sèrie de demandes per tal de posar en funcionament el museu. Al setembre d'aquell any la junta directiva arriba a una sèrie d'acords per tal de fer factible aquest funcionament. Els acords no arriben a actualitzar-se i al novembre del 90 s'envia una carta-informe urgent a l'alcalde exposant la situació de desatenció i bloqueig en què es troba el museu.

L'INFORME

Aquest informe es va filtrar a la premsa la setmana passa-

da. En ell s'exposa de forma detallada la problemàtica del museu. La principal dificultat és l'adjudicació de pressupost. Un pressupost que existeix però que no ha pogut ser aprovat perquè l'Ajuntament no ha convocat la junta directiva. Des del novembre de l'any 89, el museu només ha comptat amb 200.000 pessetes.

Aquesta minsa quantitat va servir per condicionar un despatx inexistent fins aleshores. Les despeses posteriors, entre les quals destaquen 90.000 pessetes per a la reparació d'obres, un Yvaral, un Adami i un Asins, van ser abonades pel mateix director. En referència directa a l'ajuntament, l'informe assenyalava: "Ha de pensar molt bé què desitja per a Alacant, un cementiri com fins ara o un museu real, i fer efectiu el seu compromís moral amb el suport econòmic suficient".

El document incideix també en la necessitat de reforçar la seguretat de l'edifici, vist el fàcil accés a través de la terrassa situada en la tercera planta. Denuncia la falta de personal —només hi ha tres vigilants—, i d'infraestructura. Totes aquestes qüestions han estat comprovades per EL TEMPS.

L'informe lamentava "la manca d'una política patrimonial intel·ligent decidida a explotar amb eficàcia els recursos amb què compta".

A L'EXPECTATIVA

Ara que la situació del museu ha arribat a l'opinió pública, les expectatives tornen a obrir-se. L'ajuntament s'ha afanyat a convocar la junta directiva per tal d'aprovar el pressupost. D'aquest pressupost depèn que el museu continue sent un magatzem d'art o un veritable centre cultural.

Patricia Alberola

Segundo García, director del Museu de l'Assegurada-Col·lecció Art Segle XX.

Segundo García, llicenciat en Belles Arts i catedràtic d'institut. Va crear i impulsar el centre d'investigació i experimentació Eusebi Sempere depenent de la Diputació Provincial del qual va ser director els anys 84-87. Destituït del seu càrrec després d'una maniobra política, és actualment director del Museu de l'Assegurada des de l'any 89.

—*Senyor García, ¿confirma les informacions aparegudes en premsa que denuncien la situació del museu de l'Assegurada?*

—Sí, les informacions filtrades a la premsa són certes, però cal afegir que l'informe al qual fan referència data del novembre passat i algunes coses han millorat des d'aleshores. Espere que el problema principal, el pressupost, se solucione els pròxims dies i comencem a funcionar.

—*Faça una valoració del museu de l'Assegurada.*

—Bo, en el seu moment hauria pogut ser un museu emblemàtic. De fet en un moment en què a Espanya no hi havia obres de Juan Gris, ací hi havia. És un museu petit en comparació als centres actuals d'art contemporani com l'IVAM de València, el museu de Barcelona o el Reina Sofia de Madrid. Ara bé, cap d'aquests museus ofereix un panorama tan ampli i reuneix gent tan diversa com aquesta Col·lecció Art Segle XX feta per Sempere.

—*Durant quinze anys el museu ha estat pràcticament paralitzat. ¿Com qualificaria l'actuació en aquest sentit feta des de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament d'Alacant?*

—Pense que més que de la Regidoria de Cultura hem de parlar de l'actuació de l'Ajuntament, que no ha tingut consciència del que significa un museu com aquest. Això és,

JUAN CARLOS SERRANO

va ser, una iniciativa privada, com ho són els museus d'art contemporani d'Elx o Vilafamés. Ara bé, aquestes iniciatives privades han de recollir-les i potenciar-les les institucions. Els ajuntaments han de ser conscients d'allò que tenen i crec que el d'Alacant no ha assumit la importància d'aquest museu. D'altra banda les actuacions en aquest sentit no han de ser únicament municipals...

—*Vol dir...*

—Vull dir que la resta d'institucions han d'implicar-s'hi també. Per exemple, a la província d'Alacant hi ha dos museus d'art contemporani, aquest i el d'Elx, disten només 20 quilòmetres i les relacions entre els dos haurien de potenciar-se extraordinàriament i, que jo sàpiga, la Diputació en aquest sentit no ha fet res. En l'àmbit del País Valencià la cosa és més sagnant...

—*Es refereix a l'actuació de la Conselleria de Cultura?*

—Sí. A València es crea l'IVAM, que és un gran centre i que ha d'estar a València i em sembla molt bé. El que no em sembla tan bé és que s'obliden altres llocs del país on hi ha museus d'art contemporani.

—*¿El centralisme valencià?*

—Jo això del centralisme no m'ho acabe de creure però... Les institucions haurien d'evitar suspicàcies, crear una xarxa de relacions. Imagina't el museu de Vilafamés, l'IVAM i aquest d'Alacant funcionant de manera coordinada. Podria crear-se un circuit al País Valencià francament interessant. Es podrien fer coses culturalment imprescindibles i políticament importants, i això exigeix que la Conselleria no sols invertisca a València.

—*¿Quines són les expectatives més immediates del museu que vostè dirigeix?*

—Una vegada tinguem el pressupost, que espere que per fi el tinguem, intentarem relançar-lo. D'una banda treballarem per potenciar-lo dins la ciutat i després intentarem tornar a implicar els artistes que van estar relacionats amb el museu bé perquè eren amics d'Eusebi Sempere o pel que fóra. Intentarem cooperar amb altres centres d'aquestes característiques i crear un centre de documentació perquè interessa que l'Assegurada no sols siga un museu sinó també un centre d'estudi i d'investigació.